

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci žalobce: **V. P.**, nar. ..., státní příslušnost nezjištěna, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2015, č. j. OAM-87/LE-BE02-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2015, č. j. OAM-87/LE-BE02-PS-2015, se zrušuje v části výroku „ a c)“ a v tomto rozsahu se věc žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. **Ve zbytku se žaloba zamítá.**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2015, č. j. OAM-87/LE-BE02-PS-2015, jímž bylo rozhodnuto, že žalobce „*je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. a), b) a c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců*“ v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 8. 8. 2015.

V podané žalobě namítá porušení ustanovení § 2, § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 46a zákona o azylu a čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“), přičemž uvádí, že pro uložení povinnosti setrvat v ZZC zejména nebyla splněna podmínka nebezpečnosti žalobce pro veřejný pořádek.

Žalobce konkrétně namítá, že samotná skutečnost, že se pohyboval na území ČR s falešnými doklady, pročež bylo následně zahájeno řízení o správním vyhoštění (v době vydání napadeného rozhodnutí nebylo pravomocně skončeno), neodůvodňuje závěr o jeho nebezpečnosti pro veřejný pořádek a s tím související zbavení osobní svobody na tři měsíce. Odkazuje přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013-22 (text rozhodnutí NSS je dostupný na webu www.nssoud.cz), dle něhož je potřeba při aplikaci § 46a zákona o azylu vycházet z definice veřejného pořádku judikované v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, v němž se uvádí, že *„za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci. Tato interpretace však představuje stále jen obecné kritérium a je nutné postupovat také pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu. Skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti pak podle rozšířeného senátu jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR.“*

Dále pak žalobce poukázal na závěry vyplývající z rozhodnutí NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 9 Azs 81/2014 – 56, tj. že *„při interpretaci neurčitých právních pojmů by měl být kladen zvláštní důraz na zachování principu právní jistoty,“* a při aplikaci ustanovení § 46a zákona o azylu by mělo být přihlédnuto kromě skutečnosti, že cizinci bylo uloženo správní vyhoštění, také k individuálním okolnostem života daného cizince, jakož i k jeho celkové životní situaci s tím, že správní orgán musí řádně odůvodnit, v čem konkrétně spatřuje nebezpečnost žadatele pro veřejný pořádek, a nikoliv automaticky žalobce jakožto cizince s uloženým správním vyhoštěním považovat za nebezpečného pro veřejný pořádek. Žalobce uvedl, že těmito závěry NSS se však žalovaný vůbec neřídil.

Žalovaný podle žalobce nezhodnotil alternativy k povinnosti setrvat v ZZC, kdy sice vycházel z platné právní úpravy (§ 46a zákona o azylu, který žádné alternativy výslovně nepřipouští), nicméně žalobce považuje tento stav za rozporný s článkem 5 Úmluvy, jakož i se základní logikou detence, přičemž v této souvislosti odkazuje na doporučení UNHCR k zajišťování cizinců z roku 2012.

Závěrem pak žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění vyžadované ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný totiž pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR, aniž by uvedl důvody výroků, podklady pro jejich vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení. Žalovanému jakožto správnímu orgánu zejména vytýká, že tento neuvedl, v čem konkrétně spatřuje nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek ve smyslu ustanovení § 46a zákona

o azylu. Z uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil také z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě projevil nesouhlas s žalobními výhradami, neboť neprokazují, že by porušil některý z právních předpisů či Úmluvu. Uvedl, že při posuzování důvodů rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v ZZC sice vycházel z informací od policie, avšak takový postup mu umožňuje ustanovení § 87 odst. 1 zákona o azylu, když žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána až po jeho zajištění policií. Napadené rozhodnutí tedy vychází ze skutkového stavu v době před zajištěním a zároveň z okolností zjištěných o životě žalobce a je tak v souladu s platnou judikaturou, na niž žalovaný odkazuje (rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 – 42). Podle informací zjištěných policejním orgánem žalobce předložil hlídce policie při pobytové kontrole padělek rumunského dokladu totožnosti a následně dne 2. 5. 2015 do protokolu o podání vysvětlení odmítl sdělit základní údaje o své osobě. V rámci správního řízení o mezinárodní ochraně pak žalobce uvedl, že na území ČR pobýval již od jara roku 2012, přičemž nepopíral, že jeho pobyt zde byl nelegální, nicméně údaje o jeho totožnosti, datu narození i státní příslušnosti v padělaném dokladu totožnosti byly pravdivé. Opatření falešných dokladů zdůvodnil tím, že k tomuto se uchýlil proto, že své pravé doklady zanechal v Rumunsku. Za celou dobu pobytu na území ČR, tj. od roku 2012, dosud však žalobce nevyvinul žádné úsilí, aby si obstaral pravé doklady, ubytování a práci však byl schopen si zajistit. Vedle toho bylo zjištěno, že žalobce pod jím uváděnou totožností nebyl dle sdělení Interpolu nalezen v rumunské databázi obyvatel. Žalovaný má za to, že jednání žalobce spočívající v nezajištění si legálního pobytu na území ČR, kde pobýval již tři roky, neposkytnutí požadovaných základních informací policii o své osobě, jakož i okolnostem podání žádosti o mezinárodní ochranu, o níž požádal teprve až poté, co byl zajištěn policií, ve svém souhrnu dostatečně dokládá úsilí žalobce vyhnout se povinností spojeným s pobytem v ČR a nerespektování pravidel stanovených právními předpisy ČR. Takto se žalovaný seznámil s individuálními okolnostmi a celkovou životní situací žalobce a podle svého přesvědčení důvodně uzavřel, že jeho předchozí chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti odůvodňující uložení povinnosti setrvat v ZZC s tím, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný pokládá za adekvátní, neboť toto odráží zjištěný skutkový stav vyplývající ze spisu, pročez není důvod dané rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné.

Poukázal na to, že v daném případě byly splněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 46a odst. 1 písm. a), b) i c) azylového zákona, když nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žalobce, který se prokázal padělaným dokladem totožnosti, přičemž vzhledem k těmto okolnostem lze důvodně předpokládat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce tak naplnil všechny tři důvody, jež zákon o azylu pro rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC stanoví, minimálně však důvody uvedené pod písm. a) a b) ustanovení § 46a, které s ohledem na vlastní sdělení žalobce a zjištěný skutkový stav mohou být jen stěží zpochybněny.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Z obsahu správního spisu, konkrétně z odůvodnění rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 2. 5. 2015, č. j. KRPA-175952-19/CJ-2015-000022, jímž byl žalobce zajištěn podle § 124

odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 90 dnů z důvodu, že je zde obava, že by výkon rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, soud zjistil, že dne 29. 4. 2015 se žalobce na výzvu policie provádějící pobytovou kontrolou na adrese Praha 10 – Strašnice, ul. Na padesátém, před stanicí metra Skalka, prokázal rumunským dokladem totožnosti č. SS559694, vydaným na jméno Vasile Paiu, nar. 1. 10. 1978, státní příslušnost ROU. Policejní hlídka přitom pojala podezření, že se jedná o padělaný doklad, a proto žalobce zajistila. Dle odborného vyjádření OPKPE Praha, oddělení dokladů a specializovaných činností, ze dne 30. 4. 2015 bylo zjištěno, že se jedná o celkový padělek průkazu totožnosti občana Rumunska. Lustrací v příslušných evidencích pak bylo zjištěno, že cizinec není držitelem víza ani pobytového oprávnění, které by jej opravňovalo k pobytu na území ČR a že o něm nejsou k dispozici žádné informace. Žalobce odmítal spolupracovat také se správním orgánem v rámci správního řízení zahájeného podle ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu, kdy na výzvu neuvedl svou pravou totožnost a možnost vyjádřit se do protokolu rovněž tak odmítl, neuvedl adresu, kde se zdržuje na území ČR (nemá tedy adresu pro doručování na území ČR), ani jeho rodinné či jiné vazby na území ČR, netvrdil žádné relevantní skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné prokázat, že je skutečně občanem Rumunska, neuvedl ani žádnou překážku, která by mu bránila vycestovat zpět do svého domovského státu. Žalobce se tedy rozhodl nevypovídat, což správní orgán považoval za účelové jednání za situace, kdy si je žalobce vědom svého ilegálního pobytu zde, čímž úmyslně porušil právní předpisy ČR. Lhůtu zajištění v trvání 90 dnů policejní orgán zvolil s ohledem na předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění spojené především s postojem žalobce, který odmítá sdělovat jakékoli údaje o své osobě, kdy není bezpečně zjištěna ani skutečná státní příslušnost cizince, která je potřebná k získání náhradního cestovního dokladu za účelem vyhoštění ze země. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 5. 2015 žalobce uvedl, že je svobodný, má tři děti, rodiče již nežijí, v ČR nemá nikoho. Svou vlast opustil na jaře 2012, neboť měl obavu o svůj život, když jej vydíraly soukromé osoby, které mu chtěly sebrat jeho majetek. Falešný doklad totožnosti mu opatřili známí z Prahy, jména neuvádí. Na své pravé doklady nemohl vycestovat, když se již dva týdny před odjezdem na území svého domovského státu skrýval a doklady nechal doma. O azyl požádal až nyní z důvodu zadržení policií, do té doby měl na území ČR práci a ubytování, a jelikož bylo vše bez problémů, neviděl důvod žádat o azyl hned po svém příjezdu do ČR. Uvedl též, že za dobu svého pobytu v cizině nenavázal spojení se svým zastupitelským úřadem. Dne 11. 5. 2015 pak bylo vydáno napadené rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo setrvat v ZZC až do vycestování, nejdéle však do 8. 8. 2015. Napadené rozhodnutí žalobce převzal dne 11. 5. 2015. Následně dne 18. 5. 2015 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, č. j. OAM-87/LE-BE02-BE03-2015, e. č. L010081, jímž bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno z důvodu nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ustanovení § 10a písm. a) zákona o azylu, jelikož žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že je občanem Rumunska, tedy že jeho domovským státem je členský stát EU, což je v souladu s článkem 51 Smlouvy o EU dostatečnou zárukou ochrany lidských práv a svobod, neboť členské státy EU se navzájem považují za bezpečné země původu ve vztahu k azylové problematice.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným

zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele [písm. a)], žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti [písm. b)], nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek [písm. c)], není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V první řadě je třeba se zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pokud je žalovanému v této souvislosti vytýkáno, že pouze rekapituluje skutkový stav zjištěný Policií ČR v řízení o zajištění cizince, soud konstatuje, že v postupu, kdy žalovaný využil informace zjištěné v předchozím řízení, nepovažuje za pochybení. Tento závěr ostatně zaujal i NSS ve svém rozsudku ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, kde uvedl, že *„převzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, včetně posouzení otázky, zda cizinec nespadá do chráněné skupiny osob, na které nelze tuto povinnost aplikovat.“* Z napadeného rozhodnutí pak v návaznosti na kritizovanou rekapitulaci rovněž bez nějakých pochyb plyne, jaké konkrétní a specifické okolnosti považoval žalovaný za rozhodující pro vydání napadeného rozhodnutí.

Co do aplikace § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. jasně konstatoval, že osoba s totožností uváděnou žalobcem nebyla nalezena v databázi obyvatel Rumunska, přesto žalobce na této totožnosti trvá a současně odmítá uvést jakékoli údaje o jeho rodinných příslušnících v Rumunsku nebo tamější adresu pobytu. Ani na základě otisků prstů se pak totožnost žalobce zjistit nezdařilo. Co do aplikace § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmínil, že odborné zkoumání dokladu předloženého žalobcem skončilo závěrem, že doklad je celkovým padělkem a přičemž i žalobce přiznal, že tento falešný doklad používal – žalovaný tak uzavřel, že se žalobce prokazoval padělaným dokladem jako dokladem vlastním. Konečně co do aplikace § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí zmínil vedle nelegálního vstupu a pobytu žalobce na území ČR také skutečnost, že tento odmítl spolupracovat se správními orgány a sdělit jakékoli údaje o své osobě (kromě zcela jistě nepravé identity). Přitom jím podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je zjevně účelová, když postrádá relevantní důvody a byla podána až v okamžiku jeho zadržení. Z uvedeného pak napadené rozhodnutí dovozuje důvodný předpoklad, že žalobce nebude respektovat právní řád ČR a pokyny jednotlivých policejních a správních orgánů a tedy to, že by pobyt žalobce na svobodě mohl ohrozit veřejný pořádek v ČR. V dané věci tedy soud konstatuje, že důvody přijetí napadeného rozhodnutí jsou z jeho odůvodnění zřetelné. Nelze tak dospět k závěru o jeho nepřezkoumatelnosti.

Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaný dostatečně nezvážil alternativy k povinnosti setrvat v ZZC, pak se soud přiklání k odůvodnění rozhodnutí Krajského ředitelství policie Hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 2. 5. 2015, č. j. KRPA-175952-19/ČJ-2015-000022, o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy že za zjištěného skutkového stavu je dostatečně

odůvodněn závěr, že mírnější donucovací opatření by v daném případě nebyla účinná a uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců se jeví s ohledem na dosavadní jednání žalobce jako nedostačující, neboť je zde důvodný předpoklad, že tento se bude skrývat, když se na území ČR zdržuje v rozporu s platnými právními předpisy ČR, čehož si je dobře vědom, a navíc žalobce odmítl sdělit adresu jeho současného pobytu v ČR. I kdyby zákon tedy počítal s možností využití mírnějších náhradních opatření k uložení povinnosti podle § 46a zákona o azylu (s čímž ovšem nepočítá), dosavadní postup žalobce působí natolik nevěrohodně (pod jím uváděnou totožností nebyla v příslušných rumunských databázích nalezena žádná osoba, doklady na jméno Vasil Paiu, nar. 1. 10. 1978 nebyly rumunskými orgány vydány), že plně opodstatňuje obavu správního orgánu, že se žalobce bude skrývat a tím mařit průběh správního řízení, čímž předem vylučuje aplikaci potenciálního mírnějšího opatření, jež se žalobce snaží dovodit z přímé aplikace dokumentů mezinárodního práva.

Poslední a klíčová žalobní námitka pak zpochybňuje to, že by žalobce byl hrozbou pro veřejný pořádek. Zde se ovšem nabízí otázka, zda se soud musí tímto žalobním bodem vůbec zabývat. Ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu totiž formuluje tři samostatné alternativní důvody, přičemž naplnění kteréhokoliv z nich odůvodňuje uložení povinnosti žadatele setrvat v ZZC. Jestliže tedy žalovaný shledal důvody pro aplikaci všech tří důvodů, pak nezákonnost úsudku o naplnění jednoho (či dvou) z nich ještě neodůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí, neboť uložená povinnost žalobce setrvat v ZZC ob stojí i na základě naplnění zbylých důvodů. Z rekapitulace je přitom evidentní, že důvodnost aplikace ustanovení § 46a odst. 1 písm. a) ani písm. b) zákona o azylu žalobce nenapadá.

Nakonec však soud dospěl k závěru, že i tento žalobní bod musí být projednán. Jakkoliv úspěch žalobce při zpochybnění pouze jednoho z více alternativních a samonosných důvodů omezení jeho osobní svobody nemůže vést k jeho propuštění (neboť ostatní důvody pro omezení osobní svobody je při jejich nezpochybnění třeba považovat za zákonné), je třeba připustit, že tento důvod omezení osobní svobody se přímo promítá do výroku napadeného rozhodnutí [nejde o případ, kdy se důvod rozhodnutí projevuje pouze v odůvodnění, s čímž počítá ustanovení § 68 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Ve výroku se totiž výslovně uvádí právě i písm. c) ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Přitom nelze uzavřít, že by žalobce nemohl být touto částí výroku dotčen, neboť již samotné zprostředkované konstatování, že je osobou nebezpečnou pro veřejný pořádek v ČR, se může přímo dotýkat jeho právní sféry, když by z něj mohly následně vycházet např. správní orgány v řízeních podle zákona o pobytu cizinců apod. S ohledem na tuto možnost subjektivního dotčení žalobce ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. je tedy třeba se zabývat i samotnou zákonností části výroku napadeného rozhodnutí sestávající z textu „a c)“.

Této části žaloby pak soud musel přisvědčit. Je pravdou, že žalobce setrval nerespektuje právní předpisy ČR, přičemž se vyhýbá jakémukoliv kontaktu s orgány ČR. Žalovaný vycházel z toho, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 2012 na padělaný doklad totožnosti a aniž by cokoli učinil pro legalizaci svého dlouhodobého pobytu, zůstal v ČR bez přerušování až dodnes. Žalobce tak na území ČR pobýval po celou dobu bez potřebného oprávnění. Takto specifikované důvody však nejsou ničím jiným než prostým nelegálním pobytem na území ČR ve smyslu usnesení NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. Žalovaný totiž nezmiňoval, že by žalobce porušoval jiné než pobytové právní předpisy.

Nejedná se ani o situaci cizince, který již maří pravomocné správní vyhoštění, nebo u nějž existuje důvodné podezření, že páchá jinou závažnou nezákonnou činnost (zejména trestněprávně relevantní), popř. již o cizince odsouzeného, s uloženým trestem vyhoštění apod.

Soud si je vědom, že žalobce vědomě užíval padělaných dokladů, což samozřejmě představuje také závažné nezákonné jednání, jež může mít i trestněprávní přesah. K tomu však pro účely hodnocení hrozícího nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobce [tj. pro právní kvalifikaci podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu] nelze přihlížet, neboť se jedná o jednání, na něž pamatuje již ustanovení § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. S ohledem na zákonnou konstrukci alternativních důvodů má soud za to, že jejich skutkové podstaty by se neměly překrývat, jinak by to vedlo k absurdním důsledkům nadbytečnosti ustanovení písm. a) a b) [např. k možnosti uložení povinnosti setrvat v ZZC pouze z důvodu používání padělaných dokladů totožnosti kvalifikovaného, a to výlučně na základě ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, tedy s odkazem na ohrožení veřejného pořádku]. S ohledem na uvedené tedy soud dospívá k závěru, že závěr žalovaného o nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek není důvodný. S ohledem na uvedené tedy soudu nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s., nicméně pouze v té části výroku, která konstatuje, že je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, tj. ve slovech „a c)“.

S ohledem na skutečnost, že zbylé části výroku (jež by koneckonců mohly být formulovány i jako samostatné výroky rozhodnutí, jakkoliv by to nebylo příliš praktické) ob stojí, nemá tento zrušující výrok za následek povinnost žalovaného propustit žalobce na svobodu. Poslední větu ustanovení § 46a odst. 6 zákona o azylu, podle níž ministerstvo žadateli o udělení mezinárodní ochrany v případě, že soud rozhodne o zrušení napadeného rozhodnutí, bez zbytečného odkladu umožní opustit přijímací středisko, je třeba vykládat v souladu s jejím smyslem tak, že k propuštění musí dojít tehdy, pokud zrušením napadeného rozhodnutí zanikne právní titul omezení osobní svobody žalobce. Takový následek nastává i v případě, kdy soud konstatuje prostou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a meritem věci se nenabývá (Buishvili proti České republice, stížnost č. 30241/11). Z povahy věci však nastává pouze tam, kde je zrušeno rozhodnutí jako celek. Přitom ke zrušení rozhodnutí jako celku postačí i jen dílčí nezákonnost či nepřezkoumatelnost, jestliže má za následek nezákonnost takové části výroku, bez níž nemůže působit napadené rozhodnutí právní následky (např. nepřezkoumatelnost samotné délky uložení setrvání vede ke zrušení rozhodnutí jako celku, neboť bez stanovení délky omezení osobní svobody nemůže toto omezení působit jakékoliv účinky; byl by tím totiž vytvořen z hlediska čl. 5 Úmluvy nepřijatelný stav právní nejistoty). V tomto případě však napadené rozhodnutí po oddělení nezákonné části je plně způsobilé bez jakékoliv právní nejistoty působit jím předpokládané účinky – omezit po stanovenou dobu osobní svobodu žalobce, jako žadatele, jehož totožnost nebyla spolehlivě zjištěna a který se prokazuje padělaným dokladem totožnosti. V této plně dostačující části je totiž třeba na napadené rozhodnutí i po vydání tohoto rozsudku třeba nahlížet jako na pravomocné a zákonné rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty druhé s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soud vyšel z toho, že žalobce byl úspěšný z jedné třetiny (požadavek na zrušení napadeného rozhodnutí jako celku byl úspěšný pouze co do jedné ze tří dílčích oddělitelných částí výroku) a žalovaný ze dvou

třetin. Žalovanému, jemuž by tak právo na poměrnou náhradu nákladů řízení v rozsahu jedné třetiny příslušelo, však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. června 2015

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v.r.
samosoudce

Za správnost: Nešporová